

Sygn. akt XXII GW 523/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Własności Intelktualnej w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia (del.) Krzysztof Kurosz**

Protokolant: Sekr. sąd. Katarzyna Karpińska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2023 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z powództwa **Józefa Wieczorka**
przeciwko **Bogusławowi Śliwerskiemu**
o ochronę praw autorskich

1. zobowiązuje Bogusława Śliwerskiego do zamieszczenia w terminie 7 (siedmiu) dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku, na prowadzony przez pozwanego blogu PEDAGOG (pod adresem <https://sliwerski-pedagog.blogspot.com/>) przez okres 10 (dziesięciu) następujących po sobie dni przeprosin, w postaci nowego wpisu, o treści ujętej poniżej, przy użyciu czcionki Georgia 14 pkt:
„Prof. Bogusław Śliwerski przeprasza dr Józefa Wieczorka za wykorzystanie bez jego zgody rysunku o nazwie „Dr(h)ab.ina akademicka” bez podania autorstwa, umieszczonego po raz pierwszy przez Józefa Wieczorka na swoim blogu <https://blogjw.wordpress.com/2009/01/15/drhabin-akademicka/> , to jest za naruszenie autorskiego prawa osobistego do oznaczania utworu swoim nazwiskiem , które to wykorzystanie nastąpiło przez umieszczenie przez Bogusława Śliwerskiego rysunku na swoim blogu pod adresem https://sliwerski-pedagog.blogspot.com/2021_01_03_archive.html „ ;
2. zasądza od Bogusława Śliwerskiego na rzecz Józefa Wieczorka kwotę 1.000 zł (tysiąca złotych) tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę z powodu naruszenia autorskiego prawa osobistego;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od Bogusława Śliwerskiego na rzecz Józefa Wieczorka kwotę 1.600 zł (tysiąca sześciuset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, znosząc je między stronami w pozostałym zakresie.

Sędzia

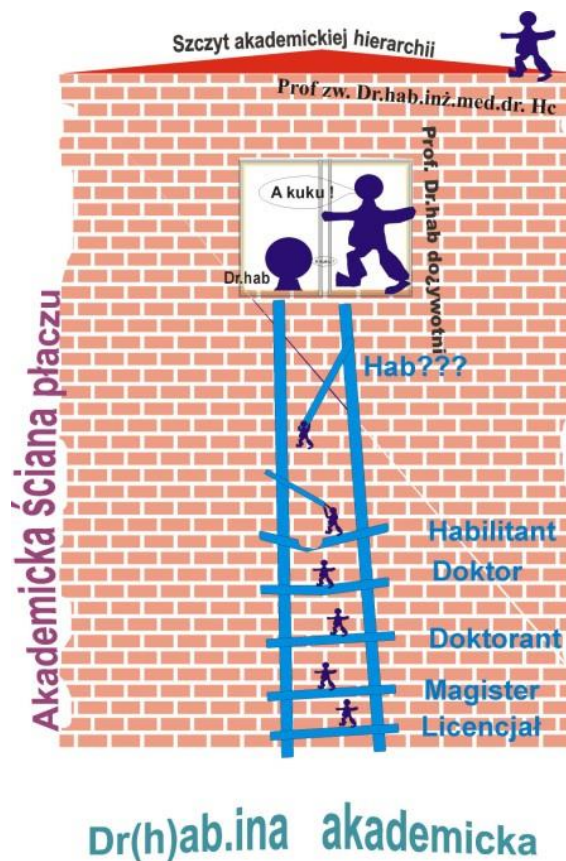
Krzysztof Kurosz

UZASADNIENIE

1. Pozwem z dnia 5 maja 2021 roku Józef Wieczorem wniósł do Sądu Rejonowego dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie przeciwko Bogusławowi Śliwerskiemu o:

- 1) wydanie wyroku obligującego Pozwanego do zamieszczania w ciągu 7 dni po uprawomocnieniu się wyroku na prowadzonym przez pozwanego blogu PEDAGG przez okres 10-ciu po sobie następujących dni przeprosin o treści poniżej, przy czym wielkość czcionki w opublikowanych przeprosinach winna być identyczną (Georgia 14 pkt) jaką zastosowano w niniejszym pozwie:

„Prof. Bogusław Śliwerski przeprasza dr Józefa Wieczorka za dokonanie dwukrotnie plagiatu rysunku jego autorstwa zamieszczonego na stronie internetowej prowadzonej przez J. Wieczorka pod adresem <https://blogjw.wordpress.com/2009/01/15/drhabina-akademicka/>

Bogusław Śliwerski bez zgody autora, bez podania autorstwa i źródła rysunku powielił go na swoim blogu „pedagog” [<https://sliwerski-pedagog.blogspot.com/>] dnia 03.01.2023 r. pod adresem <https://sliwerski-pedaog.blogspot.com/2021/01/akademickie-kontrowersje-w-2020-roku.html> oraz dnia

19.04.2021 r. pod adresem <https://sliwerski-podegaog.blogspot.com/2021/04/o-praktykach-i-wskaznikach-recenzowania.html>

Prof. Bogusław Śliwerski przeprasza dr Józefa Wieczorka za naruszenie jego praw autorskich oraz zobowiązuje się do zaniechania dalszych naruszeń jego praw autorskich.”

- 2) Zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę związaną z nieuprawnionym wykorzystaniem przez Pozwanego rysunku jako dzieła twórczości artystycznej należącego do Powoda, przy czym kwota ta ma zostać przeznaczona na cel społeczny- wydanie kolejnego tomu „Plag akademickich” w ramach walki *–pro publico bono–* Powoda z patologiami akademickimi;
- 3) Upoważnienie Powoda do opublikowania przez niego na łamach tygodnika GAZETAA POLSKA 3-krotnie (co tygodniowo) oraz miesięcznika Kurier WNET 3-krotnie (co miesięcznie) na koszt Pozwanego przeprosin w przypadku, gdyby nie wykonał on tego obliżu w zakreślonych w pkt. 1 terminach;
- 4) Obciążenie Pozwanego kosztami procesu.

/pozew k. 3-12/

2. Postanowieniem z dnia 21 maja 2021 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie I Wydziałowi Cywilnemu.

/postanowienie k. 27/

3. Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2021 roku Sąd Okręgowy w Krakowie uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie XXII Wydziałowi Własności Intelektualnej.

/postanowienie k. 31/

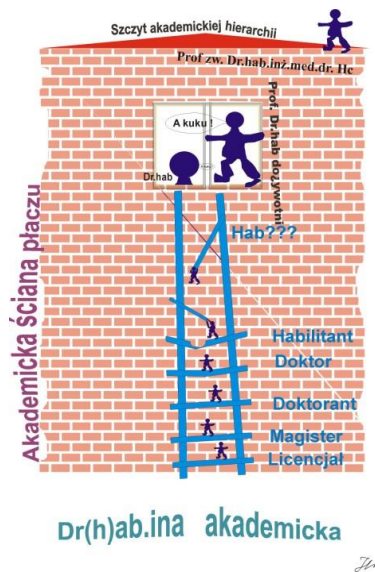
4. W odpowiedzi na pozew Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, alternatywnie w razie nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie powództwa w pkt. 2 i 3 petitum oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowy rysunek pobrał z portalu społecznościowego Facebook, na którym to portalu nie wskazano jego autora ani pochodzenia. Wskazał również, że skorzystał z rysunku w granicach prawa cytatu, jak również że dochodzone roszczenie z pkt. 1) zostało sformułowane nieprawidłowo, zawiera błędy ortograficzne oraz nie określono

precyzyjnie miejsca publikacji żadanego oświadczenia. Podkreślił również, że pozew jest reakcją na skrytykowanie przez Pozwanego książki autorstwa Powoda „Plagi akademickie”.

/odpowieź na pozew k. 85-91v/

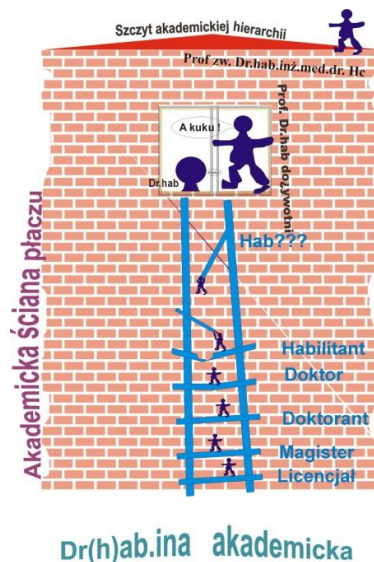
Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

5. W dniu 15 stycznia 2009 roku Powód zamieścił na prowadzonej przez siebie stronie internetowej <https://blogjw.wordpress.com/2009/01/.15/drhabina-akademicka/> rysunek własnego autorstwa:

/wydruk ze strony internetowej k. 13; zeznania Powoda złożone na rozprawie w dniu 18 lipca 2023 roku k.169-170; bezsporne/

6. W dniu 3 stycznia 2021 r. Pozwany na prowadzonej przez siebie stronie internetowej pod adresem <https://sliwerski-pedaog.blogspot.com/2021/01/akademickie-kontrowersje-w-2020-roku.html> opublikował artykuł „Akademickie kontrowersje w 2020 roku”, w którym wykorzystany został element graficzny w postaci rysunku:

Rysunek został usunięty z treści artykułu przez Pozwanego w związku z doręczeniem Pozwanemu odpisu pozwu 23.7.2022 r (wniesienie odpowiedzi na pozew 03.08.2022 r. k.1080. Wcześniej z Pozwanym nikt się nie kontaktował w sprawie rysunku.

Usuwanie rysunek Pozwany umieścił informację o następującej treści:

„Usunięto rysunek, który został pobrany z Facebooka bez wskazania autora i źródła. Był on jednak przez niego sygnowany inicjałami. Autorem rysunku pt. "Dr(h)ab.ina.akademicka" - jak wskazuje w pozwie sądowym odebrany przeze mnie w dn. 23 lipca 2022 r. - jest pan dr Józef Wiczorek. Rysunek jego autorstwa znajduje się w blogu pod adresem: <https://blogjw.wordpress.com/2009/01/15drabina-akademicka/> .”

/bezsporne; wydruk ze strony k.14, 92-94, twierdzenie niezaprzeczone odpowiedzi na pozew k. 96 odw./

7. Pozwany umieścił sporny rysunek również na drugim swoim wpisie na blogu z 19.04.2021 r. zatytułowanym „O praktykach i wskaźnikach recenzowania osiągnięć naukowych habilitantów”. Ten akurat wpis został usunięty przed doręczeniem odpisu pozwu i bez związku z jego żądaniami – a w związku z kończeniem prac nad książką, w której umieścił fragment wpisu. W książce nie wykorzystano rysunku Powoda.

/wydruk k. 23, odpowiedź na pozew k. 97/

8. W dniu 9 kwietnia 2021 roku Powód opublikował na łamach czasopisma „Kurier Śląski. WNET” artykuł pt. „Po co „doskonałym” plagiatowania akademickiej ściany płaczu”.

W artykule Powód opisał fakt wykorzystania jego rysunku przez Pozwanego bez zgody Powoda. Powód użył następujących zdań:

„Nad skłonnościami do przechwytywania rzeczy cudzych nie zapanował Bogusław Śliwerski, jeden z doskonałych profesorów – doskonały, bo członek Rady Doskonałości Naukowej, czyli ten, który współdecyduje o tym, czy ktoś może być obdarzony najwyższym tytułem akademickim.

Profesor, przedstawiający się jako profesor nauk społecznych, prowadzi aktywnie blog „pedagog” - z imponującym wręcz zacięciem – w którym poucza innych, jak należy w domenie akademickiej postępować, jakie ta domena wykazuje mankamenty, pomijając z widoczną skromnością swoje. Wspominałem już o nim krytycznie w tekstach w „Kurierze WNET” nr 70/2020 r. (O konieczności doskonalenia doskonałych) oraz nr77/2020 (O konieczności przenoszenia w stan nieszkodliwości) ale widocznie albo ich nie zrozumiał, albo nie chce zrozumieć, że swoim postępowaniem szkodzi nauce.

3 stycznia 2021 r. w tekście Akademickie kontrowersje w 2020 roku bez żadnych skrępowań umieścił – jako wiodący- mój rysunek z 15 stycznia 2009 r. zatytułowany DR(h)abina akademicka (do tej pory na moim blogu akademickiego nonkonformisty) – <https://blogjw.wordpress.com/2009/01/15/drhabin-akademicka/> bez powołania się na źródło, choć taka konieczność, winna być znana nawet studentowi. A tu proszę, profesor, i to doskonały, czujący chyba powołanie do doskonalenia innych, sam popełnia czyn bardzo niedoskonały. Do tekstu doskonałego profesora, mój rysunek – w dodatku niedoskonały, bo zdolności rysunkowych nigdy nie miałem- nawet nie pasuje”.

/artykuł k. 15-22; zeznania Powoda złożone na rozprawie w dniu 18 lipca 2023 roku k.169-170/

9. W dniu 19 kwietnia 2021 roku Pozwany opublikował na prowadzonej przez siebie stronie internetowej pod adresem <https://sliwerski-podegog.blogspot.com/2021/04/o-praktykach-i-wskaznikach-recenzowania.html> artykuł „O praktykach i wskaźnikach recenzowania osiągnięć naukowych habilitantów”. W. Krytyka naukowa (nie tylko) w pedagogice”

/artykuł k. 23-25, 98; fragment książki k. 99-106;bezsporne/

10. W dniu 6 maja 2021 roku Pozwany opublikował na prowadzonej przez siebie stronie internetowej artykuł „Jak Józef Wieczorek (geolog z pasją) wypomina Uniwersytetowi Jagiellońskiemu „plagi akademickie” ”. W odpowiedzi na powyższe Powód

opublikował na prowadzonej przez siebie stronie internetowej artykuł „*Jak doskonały profesor (nie)radzi sobie z plagami akademickimi*”.

/artykuł Pozwanego k. 95-97; artykuł Powoda k. 143-150/

11. Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o wszystkie zgromadzone w aktach materiały dokumentowe oraz bezsporne twierdzenia stron oraz zeznania Powoda. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania autentyczności przedłożonych przez strony dokumentów, ani również ich wzajemnie niekwestionowanych twierdzeń. Materiał dowodowy jest spójny, logiczny i wewnętrznie niesprzeczny. Zeznania Powoda stanowiły uzupełnienie materiału dowodowego. Nie wynikały z nich nowe fakty, a jedynie potwierdzenie tychże wynikających już z pozostałego materiału dowodowego.

Sąd zważył co następuje:

12. Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. W sprawie bezsporne było, że Pozwany dwukrotnie wykorzystał utwór autorstwa Powoda w postaci rysunku (pkt 6 i 7) publikując go w swoich artykułach na prowadzonej przez siebie stronie internetowej.

13. Autorskie prawa osobiste odnoszą się do sfery niemajątkowych interesów twórcy, związanych z konkretnym utworem, a ich przedmiotem są autorskie dobra osobiste. Ochronie podlega więź autora z utworem (art. 16 u.p.a.p.p.), rozumiana jako stosunek autora do dzieła wynikający z psychicznego, emocjonalnego i intelektualnego jego związku z utworem. Ścisłe powiązanie tych praw z osobą twórcy powoduje, że nie można się ich zbyć ani zrzec, jak również nie podlegają ograniczeniu czasowemu.

14. Odpowiedzialność z tytułu naruszenia autorskich praw osobistych jest odpowiedzialnością obiektywną, niezależną od winy albo dobrej lub złej wiary, a więc podstawową przesłanką naruszenia jest bezprawność działania oceniana według kryterium obiektywnego. Zakres ochrony został określony w art. 78 u.p.a.p.p., który jedynie w wypadku zawinonego działania sprawcy przewiduje możliwość przyznania odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia. Przypomnienie tych zasad konieczne jest z uwagi na konieczność uwzględnienia przy ocenie naruszenia omawianych praw ich bezwzględny charakter i decydującego znaczenia woli autora utworu przy ich wykonywaniu (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 21 marca 2014 r. IV CSK 407/13, Legalis nr 994623).

15. W niniejszej sprawie chodziło o naruszenie prawa do oznaczenia utworu nazwiskiem lub pseudonimem (art. 16 pkt 2 u.p.a.p.p.). W niniejszej sprawie nie ma ani jednego elementu świadczącego o naruszeniu prawa do autorstwa utworu od strony negatywnej (art. 16 pkt 1 u.p.a.p.p.). Żaden z przeprowadzonych dowodów a w szczególności wpisy na blogu Pozwanego nie wskazuje, że przywłaszczył on sobie autorstwo cudzego rysunku. Pozwany nie podejmował żadnych działań sugerujących, że to on stworzył ten rysunek, nie umieszczał pod nim swoich podpisów itp. Nie każde wykorzystanie bez zgody uprawnionego jego dobra jest plagiatem. Jest naruszeniem autorskich praw ale nie zawsze naruszeniem prawa do autorstwa utworu.
16. W niniejszej sprawie chodziło o ocenę naruszenia autorskich praw osobistych a nie majątkowych. Nie ulega wątpliwości, że Pozwany utrzymywał na swoich podstronach internetowych przez około 18 miesięcy (na jednej z podstron – ze stycznia 2021 r.) i około 14 miesięcy (na podstronie z kwietnia 2021 r.) rysunek autorstwa Powoda. Nie ulega wątpliwości, że rysunek ten spełnia cechy utworu, ze względu na kompozycję, ujęcie tematu i związany z nim ładunek znaczeniowy w postaci tytułu utworu, który składa się z warstwą graficzną na pewną całość. Nie ulega też wątpliwości, że w okresie rozpowszechniania utworu przez Pozwanego nie towarzyszyło utworowi oznaczenie go imieniem i nazwiskiem twórcy.
17. Bez znaczenia jest okoliczność na którą powoływał się Pozwany w odpowiedzi na pozew – to jest opisanie mechanizmu odnalezienia zdjęcia na nieustalonej stronie czy wallu na portalu społecznościowym (bez oznaczenia autorstwa Powoda), pobraniu i wykorzystaniu dalej. Zdaniem Pozwanego miałyby to uzasadniać możliwość wykorzystania utworu bez podania autorstwa – skoro nie wiadomo kto jest autorem. Stanowisko Pozwanego jest błędne. Nie istnieje przecież ogólnoświatowy czy ogólnopolski zwyczaj wykorzystywania cudzej własności intelektualnej bez zgody i z naruszeniem reguł, tylko dlatego, że coś co jest przedmiotem działań znajduje się w internecie i nie ujawniono autorstwa utworu plastycznego.
18. Nie ma też racji Pozwany podnosząc, że z odpowiedzialności powinien zwolnić go brak wiedzy o tym kim był autor wykorzystanego przez siebie obrazka. W chwili obecnej dla każdego dostępne są proste narzędzia (dostarczane przez google), które po

wskazaniu grafiki ujawniają wszystkie miejsca jej publikacji. Pozwany zobowiązany jest do znajomości prawa opublikowanego w Dzienniku Ustaw. Prawo do autorstwa utworu w warstwie pozytywnej (oznaczani autoru swoim imieniem i nazwiskiem) wynika wprost z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Nakłada to na każdego użytkownika cudzej własności intelektualnej podjęcia minimalnych choćby działań służących ustaleniu autorstwa cudzego utworu i zgody autora na wykorzystanie go. Pozwany zaniechał tych działań tak jakby istniał ustawowy wyjątek od ochrony praw autorskich, to jest wykorzystanie utworu w internecie.

19. Pozwany podnosił, że rysunek Powoda wykorzystany został w ramach realizacji prawa cytatu wskazanego w art. 29 § 5 u.p.a.p.p., zgodnie z którym wolno przytaczać w utworach stanowiących samoistną całość urywki rozpowszechnionych utworów oraz rozpowszechnione utwory plastyczne, utwory fotograficzne lub drobne utwory w całości, w zakresie uzasadnionym celami cytatu, takimi jak wyjaśnianie, polemika, analiza krytyczna lub naukowa, nauczanie lub prawami gatunku twórczości.
20. Stanowisko Pozwanego pomija jednak art. 34 u.p.a.p.p. Przepis ten stanowi, że można korzystać z utworów w granicach dozwolonego użytku pod warunkiem wymienienia imienia i nazwiska twórcy oraz źródła. Podanie twórcy i źródła powinno uwzględniać istniejące możliwości. Twórcy nie przysługuje prawo do wynagrodzenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie w opublikowanych przez siebie artykułach Pozwany umieścił rysunek autorstwa Powoda, lecz bez wskazania jego źródła umożliwiającego dotarcie do autora, ani autora. Niezależnie od pkt 18 uzasadnienia w którym wskazano na pewne minimum ustaleń, podnieść należy, że na Pozwanym, jako podmiotowi, z racji posiadanego dorobku naukowego i zajmowanego stanowiska w ramach szkolnictwa wyższego, ciąży szczególny wymóg staranności i rzetelności co do wskazywania źródeł publikowanych treści. W ostateczności zaś w razie braku możliwości dokonania takich ustaleń Pozwany powinien po prostu zaniechać wykorzystania cudzego utworu bez ujawnienia jego autora. Inną sprawą jest zaś – choć bez znaczenia z racji braku roszczeń służących ochronie praw majątkowych – było to, że Pozwany powinien uzyskać zgodę Powoda na wykorzystanie jego utworu.
21. Podkreślić należy, że dla ochrony utworu nie ma znaczenia, w jaki sposób dokonujący naruszenia wszedł w jego posiadanie lub też, w jaki sposób utwór do niego dotarł. Nieistotna jest także okoliczność, że utwór krążył po Internecie, a Powód nie

przeciwdziałal takiej powszechnej i publicznej eksploatacji swojego dzieła, albowiem dokonanie naruszeń przez inne podmioty nie może stanowić wystarczającego usprawiedliwienia dla naruszeń dokonanych przez Pozwanego. Ochrona praw autorskich nie jest prawnie uzależniona od tego, czy dochodzący tej ochrony wcześniej realizował swoje prawa podmiotowe wynikające z art. 1 i art. 16 ustawy wobec innych osób naruszających te prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 marca 2006 r., sygn. VI ACa 1012/2005).

22. W niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki roszczenia o usunięcie skutków naruszenia (odpowiednie oświadczenie) i o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę – w oparciu o art. 78 ust. 1 u.p.a.p.p. Zachowanie Pozwanego było zawinione. Pozwany działał z winy umyślnej, godząc się, że rozpowszechni cudzy utwór bez oznaczania go imieniem i nazwiskiem autora.
23. Wysokość zadośćuczynienia pozostawiona została do decyzji sądu. Rozstrzygając w tym przedmiocie, sąd winien uwzględnić, iż celem zadośćuczynienia jest złagodzenie skutków negatywnych doznań wynikających z naruszenia dóbr osobistych. Ocena możliwości zasądzenia zadośćuczynienia musi być dokonywana z punktu widzenia kompensacyjnego, a nie represyjnego charakteru zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 19.04.2006 r., II PK 245/05). Nie każde zatem naruszenie autorskich praw osobistych rodzi prawo do żądania zadośćuczynienia na podstawie powołanego przepisu. Sąd ma obowiązek zasądzić odpowiednią kwotę pieniężną tytułem zadośćuczynienia tylko wtedy, gdy ze względu na stopień winy sprawcy naruszenia oraz rozmiar doznaney krzywdy przez autora, samo tylko usunięcie skutków naruszenia będzie niewystarczające do zrekompensowania ujemnych przeżyć psychicznych wywołanych faktem naruszenia autorskich praw osobistych. Zadośćuczynienie nie może natomiast stanowić dla autora dodatkowego źródła dochodu z tytułu bezprawnego rozpowszechniania jego utworu. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące możliwość zasądzenia na rzecz Powoda zadośćuczynienia za naruszenie jej osobistych praw autorskich w związku z wykorzystaniem przez Pozwanego rysunku autorstwa Powoda w oparciu o art. . Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy przemawiają za przyznaniem Powodowi zadośćuczynienia w kwocie 1.000 zł. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż wykorzystanie utworu Powoda, spowodowały jego krzywdę poprzez naruszenie integralności więzi

artystycznej Powoda z jego utworem. Nie mogło uisć uwadze, że Pozwany po powzięciu informacji o żądaniu Powoda usunął fragmenty naruszające owe prawa ze swojej strony internetowej. Sąd wziął pod uwagę również sposób postępowania Powoda. Po uzyskaniu informacji o naruszeniu jego autorskiego prawa osobistego (najpóźniej w kwietniu 2021 r. kiedy to Powód opisał w swoim artykule całą sytuację) – Powód nie zwrócił się do Pozwanego z odpowiednim żądaniem (mógł łatwo ustalić kontakt w drodze elektronicznej). Zamiast tego wykorzystał całą sytuację do ataku personalnego na Pozwanego na łamach prasy. Wymaga również podkreślenia, że ewidentnym nadużyciem ze strony Powoda jest wykorzystywanie tego zdarzenia do przedstawienia w oczach opinii publicznej Pozwanego jako osobę mającą za nic zasady etyczne pracy naukowej – celem zdeprecjonowania całości jego postępowania. Mówiąc inaczej Powód wykorzystał całe zdarzenie do kolejnego ataku na Pozwanego, z którym toczy boje publicystyczne na temat zwyczajów w środowisku naukowym. To, że Pozwany naruszył autorskie prawo osobiste Powoda do oznaczania utworu nazwiskiem – jest oczywiste. Ale czym innym jest ustalenie tego faktu, a czym innym wykorzystywanie go do personalnego, publicznego ataku na Pozwanego – bez uprzedniego wezwania przedsądowego. Mówiąc inaczej – Powód naruszył niepisany i zwyczajowo przyjęty od setek lat sposób likwidacji konfliktów jakim jest zwrócenie się w pierwszej kolejności do potencjalnego sprawcy naruszenia o wycofanie się z naruszeń lub o wyjaśnienie swojego zachowania.

24. Mając powyższe na względzie Sąd uznał roszczenie o zadośćuczynienie za uzasadnione co do zasady. Zdaniem Sądu odpowiednią kwotą zadośćuczynienia jest kwota w wysokości 1.000 zł i taką kwotę Sąd zasądził w punkcie 2 sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 3).
25. W przedmiocie zobowiązania Pozwanego do złożenia oświadczenia o treści wskazanej w pkt.1 wyroku orzeczono na podstawie art. 78 ust. 1 u.p.a.p.p. modyfikując nieznacznie jego treść by nadawało się do wykonania i było zrozumiałe.
26. O nieobciążaniu Powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej (która wygrała w znacznej części jeśli chodzi o porównanie wielkości dochodzonego i zasądzanego roszczenia) orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. Hipoteza wskazanego przepisu odwołująca się do występowania „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia Sądowi swobodę oceny, czy fakty związane z

przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. W ocenie Sądu charakter sprawy, jak również zasada humanitaryzmu oraz zasady współżycia społecznego stoi naprzeciw obciążeniu Powoda kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej, przegrywającej postępowanie co do zasady w całości. Niewątpliwie w sprawach o ochronę osobistych praw autorskich zawsze występować będzie subiektywne przekonanie strony powodowej o zasadności roszczeń. W przeciwnym razie powództwo stałoby w sprzeczności z funkcją ochronną realizowaną m.in. w normach z art. 78 u.p.a.p.p. W przedmiotowej sprawie naruszone zostały dwie grupy dóbr Powoda (autorskie prawa majątkowe, których ochrony Powód nie domaga się w postępowaniu oraz autorskie prawa osobiste). Powód, pomimo zaawansowanego wieku podejmował próby samodzielnego dochodzenia swoich praw. Dopiero pomoc profesjonalnego pełnomocnika pozwoliła na sprecyzowanie żądań. Choć co do wysokości Powód wygrał jedynie w części, to z kolei powództwo w odniesieniu do roszczenia niemajątkowego, co do zasady zostało uwzględnione w całości. Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne zniesienie kosztów postępowania w ten sposób, że Pozwanego obciążył kosztami jedynie w części, tj. w wysokości opłaty sądowej od pozwu, zaś koszty zastępstwa procesowego zniósł wzajemnie między stronami.

Sędzia

Krzysztof Kurosz

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć przez PI pełn. powoda i pełn. pozwanego.
Sędzia

Krzysztof Kurosz